

нямаше вече никаква мъгла, върху покривът грееше ослепително слънце и къс синьо небе се изразяваше горе. Долу, в дъното на тоя дълбок кладенец, беше дворчето, невидимо от тука. Шумът на града стигаше неясно. Пак покрай стената, като сляпа, тя се върна навътре и падна върху леглото. Колко време мина така? Изведнаж, някъде наблизо в коридора, звънливо изби стенен часовник. Един, два, осем пъти... Звукът разтърси младата жена като електрически ток. Един влак беше пристигнал вече на гарата преди час... Лицето ѝ, разкривено в неподвижна гримаса, се изряза в полумрака като бяла маска.

Далечният тътен на улицата постепенно се засилваше, ставаше по-ясен и бодър. В вътрешността на зданието се отваряха врати, чуваха се стъпки и говор, тракаха съдове. Денят настъпваше с всичките си шумове. Тя се довлече отново до прозореца, отвори го и се облегна на рамката. Чиста, студена струя се вмъкна в стаята и размърда тежкия въздух. От по-долния етаж навлезе през тясната дупка на двора позната песничка — ту по-силна, ту ослабваща. Навярно някоя млада жена ше-